

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1002: Phải Đề Phòng Người Khác Sanh Khởi Sở Tri Chương, Còn Tệ Hại Hơn Cả Phiền Nã Chương

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 086)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Phải đề phòng người khác sanh khởi sở tri chương, còn tệ hại hơn cả phiền não chương.】

Hai câu nói này, nếu chẳng phải là người từng trải thì không thể nói ra được. Người có thể nói ra được hai câu này phải có trí huệ cao độ, tuyệt đối chẳng phải là phàm phu thông thường. Sở tri chương chính là tà tri tà kiến, người mang tà tri tà kiến còn đáng sợ hơn cả tham, sân, si. Tham, sân, si khiến堕 vào ba đường ác, còn tội nghiệp do tà tri tà kiến tạo ra không những làm lỡ làng chính mình, mà còn làm lỡ làng tất cả chúng sanh, quả báo ấy nằm ở địa ngục A-tỳ.

Chúng ta chẳng nói đâu xa, cứ lấy ngay ví dụ vừa rồi để bàn. Có một số người cho rằng tụng một bộ kinh Vô Lượng Thọ là không có tác dụng, niệm một câu A Di Đà Phật là chẳng giải quyết được việc gì, bèn khuyên quý vị quay đầu, phải tụng thật nhiều kinh, lạy thật nhiều vị Phật, lạy thật nhiều vị Bồ Tát; đó chính là sở tri chương, là tà tri tà kiến. Quý vị vốn dĩ đang “nhất môn thâm nhập”, sắp sửa vãng sanh về thế giới Tây phương Cực Lạc để làm Phật, người ấy lại kéo quý vị quay ngược lại, đưa thẳng vào địa ngục A-tỳ. Quý vị xem tội của người ấy nặng biết bao!

Người ấy có phải là cố ý hay không? Có lẽ chẳng phải là cố ý, người ấy vẫn mang hảo tâm. Tại sao hảo tâm lại có thể gây ra sự việc tồi tệ đến như vậy? Là do tri kiến sai lệch rồi, người này nhận giả chẳng nhận thật, tin tà chẳng tin chánh, vậy thì hết cách cứu chữa. Cho nên, sự rắc rối của sở tri chương vượt xa cả phiền não chương.

Đoạn kinh văn lớn tiếp theo đây là “Ước pháp thí minh thể không” (dựa vào pháp thí để chỉ rõ thể tánh vốn không), trong phần này được chia làm hai đoạn nhỏ, đoạn thứ nhất là “Minh vô pháp khả thuyết” (chỉ rõ không có pháp có thể nói).

Không có pháp có thể nói, ý nghĩa này tôi ở phần trước đều đã hé lộ ra rồi. Phía trước có nói Kinh Kim Cang rất khó giảng, chỗ tinh hoa đặc sắc của Kinh đều nằm ở phía sau, đem phần phía sau kéo lên phía trước để giảng thì sẽ phạm lỗi làm giảm đi giá trị, vô pháp khả thuyết (không có pháp để nói). Thế nên lúc tôi giảng, tôi nói bộ Kinh này chẳng có ý nghĩa gì cả, là rất tương đồng với ý này. Kinh vốn chẳng có ý nghĩa, quý vị còn nghiên cứu ý nghĩa để làm chi! Pháp vốn không có pháp để nói, quý vị có gì để mà nói nữa chứ!

Lại chia ra đoạn nhỏ “Minh văn giả tánh không” (chỉ rõ thể tánh của người nghe vốn là không), lại tiếp tục chia đoạn nhỏ “Minh vô pháp khả đắc” (chỉ rõ không có pháp có thể được).

Ý nghĩa của đoạn kinh văn này rất sâu xa, vì vậy trước khi giảng kinh văn cần phải có một phen giải thích rõ ràng. Nếu như không trình bày cặn kẽ cho minh bạch, đoạn kinh văn này rất không dễ dàng lĩnh hội được. Một đoạn chú giải lớn phía trước đây, chính là những lời giải thích dẫn dò đó.